

да се покаже топлата усмивка на царствения Фебъ.

Природата почиваше въ пълно безразличие къмъ трепетитѣ на войната. Наоколо стана толкова тихо и безкрайно красиво. Слабо златистата лунна свѣтлина облжчваше съ омайна мекота очертанията на близката природа, която сега ми се струваше по-красива отъ всѣки другъ пжтъ. Никакъвъ шумъ отъ никжде. Като че ли всичко е заспало, потиснато отъ изживнитѣ трудности на кървавия день.

Петнадесеттѣ ми юнака сж насѣдали около ми върху голитѣ, но още топли камъни. Наблизу трима часови, добре прикрити, се смѣняваха презъ половинъ часъ и бдѣха за почивката на останалитѣ. Подъ слабата лунна свѣтлина азъ пишехъ донесението си — какво се извърши и где сме. Не привършилъ още, работата ми се прекъсна отъ изправенъ до мене силуетъ съ дигната до козерката ржка.

— Разрешете ми да доложа, господинъ подпоручикъ...

Погледнахъ. Това бѣше човѣкъ отъ патрула, най-стариятъ отъ ротата войникъ — водоносецътъ, който за патрулното нападение се записа охотникъ. Той имаше задачата да ни снабдява и подкрепя съ вода. Поради възрастта му и вида отъ схлюпената му въ войницката униформа фигура, азъ винаги се